

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 502/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť B., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 1/2011 a jeho rozsudkom z 30. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2012 doručená sťažnosť B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

(ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 1/2011 (ďalej len „namietané konanie“) a jeho rozsudkom z 30. novembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 45 Cb 88/1997-111 z 13. mája 2003 určil, že „uznesenia zhromaždenia delegátov (ZD) odporcu zo dňa 27. 09. 1997 sú neplatné“. Po podaní odvolania najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 4 Obo 1/2011 z 30. novembra 2011 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 45 Cb 88/1997-111 z 13. mája 2003.

Keďže sťažovateľ nebol spokojný s výsledkom súdneho konania, podal 6. marca 2012 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/2 Pz 263/12-10 zo 14. mája 2012 odložila bez prijatia opatrenia.

Rovnako generálna prokuratúra reagovala aj na opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania z 8. júna 2012 v prípise č. k. VI/2 Pz 633/12-5 z 12. júla 2012.

Sťažovateľ s poukazom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa upravené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Najvyššieho súdu SR v konaní 4 Obo 1/2011 porušené.

2. Ústavný súd SR rozsudok NS SR č. 4 Obo 1/2011 zrušuje a vec vracia NS SR na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľovi do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ sa taktiež domáha, aby mu ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 30. novembra 2011.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 1/2011 z 30. novembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Ústavný súd z príloh pripojených k sťažnosti zistil, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 11. januára 2012. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ, aj keď to výslovne neuvádza, počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od 19. júla 2012, keď mu bol doručený prípis generálnej prokuratúry, ktorým bol odložený jeho opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky [(ďalej len „generálny prokurátor“); § 243e až § 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 282/2010).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha

je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

Na základe uvedeného ústavný súd vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 19. septembra 2012 a namietaný rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť už 11. januára 2012, konštatoval, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 1/2011

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáhoch, teda o „inom zásahu“

najvyššieho súdu, ktorého označil za účastníka tohto konania. Rozsudok, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 45 Cb 88/1997-111 z 13. mája 2003, nadobudol právoplatnosť 11. januára 2012. Vzhľadom na to, že predmetná sťažnosť bola, ako už bolo uvedené, doručená ústavnému súdu 15. septembra 2012, sťažovateľ tak urobil zjavne už po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto už nemohol zaoberať ani opodstatnenosťou námietok smerujúcich voči porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní, a preto z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako návrh podaný oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2012